

Sygn. akt V KO 101/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 15 lutego 2017 r.,
w sprawie zażalenia **K. W.**
na postanowienie Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Z.
z dnia 21 września 2016 r., w sprawie [...],
w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa,
wniosku Sądu Rejonowego w L.
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.,

postanowił

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w Ś.**

UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Z. w sprawie o sygnaturze akt [...], postanowieniem z dnia 21 września 2016 r. odmówił na podstawie art. 305 § 1 i § 3 k.p.k. wszczęcia śledztwa o przekroczenie uprawnień służbowych w dniu 4 marca 2016 roku w L. przez asesora Prokuratury Rejonowej w L. oraz sędziego Sądu Rejonowego w L., polegające na spotkaniu się przed publikacją wyroku w sprawie o sygnaturze akt V1II K .../15, dotyczącej oskarżonego K. W., w gabinecie przewodniczącego składu orzekającego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia zapadłego wobec niego - to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k.

Zażalenie na to postanowienie złożył K.W.

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt II Kp .../16, Sąd Rejonowy w L. wystąpił o przekazanie opisanej wyżej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Na uzasadnienie podniesiono, że sprawa, w której skarżący wystąpił z zawiadomieniem o popełnieniu czynu z art. 231 § 1 k.k. dotyczy sędziego tego Sądu. Okoliczność ta uzasadnia zatem wystąpienie z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., albowiem rozpoznanie zażalenia na w/w postanowienie zgodnie z właściwością miejscową przez Sąd Rejonowy w L. mogłoby stworzyć przekonanie o braku warunków do orzekania w sprawie w sposób obiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w L. zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić tylko wtedy, gdy realnie występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie. Wyjątkowy charakter tego przepisu nakazuje jego stosowanie w rygorystyczny sposób. Zbyt szerokie jego stosowanie mogłoby bowiem osłabić poczucie zaufania do niezależności sądu i jego zdolności obiektywnego orzekania (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 listopada 2016 r., III KO 83/16, Lex nr 2147282; z dnia 20 października 2016 r., V KO 70/16, Lex nr 2135822; z dnia 17 lipca 2014 r., WO 4/14, Lex Nr 1487003; z dnia 18 września 2013 r., V KO 68/13, Lex nr 1375260*).

W zaistniałej sytuacji, rozpoznanie zażalenia przez Sąd miejscowo właściwy, mogłoby nie tylko w odbiorze społecznym, ale także u strony postępowania, wywołać przekonanie o działaniu tego organu niejako we własnej sprawie. W kategoriach dobra wymiaru sprawiedliwości, jako warunku przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k., mieści się również potrzeba kształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywizmie sądów i bezstronności w rozpoznaniu każdej sprawy. W realiach sprawy, w której zarzut dotyczy między innymi sędziego związanego z sądem miejscowo właściwym, niewątpliwie występują podstawy do zastosowania powyższej regulacji tak dla zapewnienia optymalnych warunków orzekania, jak i dla wykluczenia potencjalnych spekulacji, że to pozamerytoryczne okoliczności

mogłyby wywrzeć wpływ na treść rozstrzygnięcia o zasadności bądź niezasadności zażalenia K. W.

Implikacją tego stanowiska było przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ś., położonemu poza obszarem właściwości miejscowej Sądu Okręgowego oraz Rejonowego w L., a jednocześnie niezbyt odległemu od Sądu właściwego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

kc